

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ

[ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΓΚΩΤΙΕ]

Ἡ Κλεοπάτρα εἰσήλθε στὸ λουτρό της κατέβηκε τὸ τελευταίον σκαλοπάτι καὶ ἔβρεξε τὴν πτέρνα της στὸ νερό, τὸ ὑγρὸ στοιχείον τὴν περιέβαλε μὲ ἀργυρῆς ζώνες καὶ κατέκλυσε τὸ στήθος καὶ τοὺς ὤμους σάν ἀλυσίδα ἀπὸ μαργαριτάρια. Τὰ μακρὰ μιλιά της, ἀναγερόμενα ἀπὸ τὸ νερό, πέφτανε πίσω της, σάν βασιλικὴ γλαυκὰ ἀναγερόμενα ἀπὸ τὸ λουτρό. Ἐβυθίζετο, ἔπερνε ἀπὸ τὸ μίδα... Ἦταν βασίλισσα καὶ στὸ λουτρό. Ἐβυθίζετο, ἔπερνε ἀπὸ τὸ βυθὸ σκόνη χρυσοῦ, τὴν ὁποία ἔριχνε χαμογελῶντας σὲ κάποια ἀπὸ τὶς γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας της. Ἐκρέματο ἀπὸ τὰ κινηλιδωτὰ κρῦπτουσα καὶ ἀποκαλύπτουσα τοὺς θησαυροὺς της. Ἐδειχνε μὲ τὸ στίλβουσα καὶ χιονώδη ραχὴ της, ὡς ἡ ἀναδυομένη Ἄνο φροδίτη.

Ἐξαφνὰ ἐφώνησε μὲ μεγαλειότερη φωνὴ τρόμου ἀπὸ ἐκείνη πού ἔριχνεν ἡ Ἄρτεμις, ὅταν, γιὰ πρώτη φορὰ, εἶδε τὸν Ἀκταίωνα. Παρατήρησε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ φύλλα τὴν φλογερὴ κόρη ἐνὸς ματιοῦ, φασφορίζουσαν σάν μάτι κροκοδείλου ἢ λεονταρίου.

Ἦτο ὁ Μείαμάν, πού, λησμονημένος πίσω ἀπὸ τὰ φυλλώματα καὶ τρέμοντας περισσότερο ἀπὸ Ἰακώβη, μειδιῶσε παρατηρῶντας τὴν λουμένη βασίλισσαν. Ἄν καὶ ἦτο γενναῖος μέχρι θρασυτήτος ἢ κραυγῆ τῆς Κλεοπάτρας διαπέρασε τὴν καρδίαν του περισσότερο ψυχρὰ ἀπὸ τὴν λεπίδα τοῦ ἔξιδου, ἰδρῶς θανάτου ἐκάλυψε ὀλόκληρο τὸ σῶμα του, ἡ ἀρτηρίες του σφουρίζαν στὰ μηνίγγια του καὶ τὸ σιδερένιο χερὶ τῆς ἀγωνίας τοῦ ἐσφιγγε τὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἐπνίγειν.

Οἱ εὐνοῦχοι τρέξανε προτείνοντας τὶς λόγχεις των. Ἡ Κλεοπάτρα τοὺς ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸ μέρος, εἶδε τὸν Ἀκταίωνα ὁ Μείαμάν μαζεμένους καὶ καρποῦρα-σμένους. Ἡ ὑπεράσπισις τοῦ ἀδύνατος· δὲν ἀντιστάθηκε καὶ ἄφησε τὸν ἑαυτὸ του νὰ συλληφθῇ.

Οἱ εὐνοῦχοι ἐτοιμάσθησαν νὰ τὸν φονεύσουν μετὰ τῆς σκληρᾶς καὶ ἠλιθίας ἀπαθείας, ἡ ὁποία τοὺς χαρακτηρίζει, ἀλλ' ἡ Κλεοπάτρα εἶχε τὸν καιρὸ νὰ τυλιχθῇ μέσα στὸ σεντόνι της καὶ τοὺς ἔνευσε νὰ σταθοῦν καὶ νὰ ὀδηγήσουν μπροστὰ της τὸν αἰχμάλωτο.

Ἡ Κλεοπάτρα ἐγονυπέτησε καὶ ἐξέτεινε τὰς χεῖρας του ἰκετευτικῶς, σάν μπροστὰ σὲ βαμῶ.

— Εἶσαι ἴσως μισοφόρος δολοφόνος ἀπὸ τὴν Ρώμη; Τὶ ζητεῖς στοὺς ἱερούς αὐτοὺς τόπους ὅπου ἀπαγορεύεται νὰ εἰσέρχωνται οἱ ἄνδρες; ἠρώτησε μὲ αυτοκρατορικὴ ὑπερφάνεια ἡ Κλεοπάτρα.

— Εἶδε ἡ ψυχὴ μου νὰ εὐρῆ ἐλαφρὰ τὴν δοκιμασίαν τοῦ Ἀμένθου, εἶδε ἡ Τιμίη ἢ θυγάτηρ τοῦ ἡλίου καὶ ἡ θεὰ τῆς Ἀληθείας νὰ μὲ τιμωρήσουν σκληρὰ, ἂν ποτε πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου νὰσοῦ προεξήγησά καὶ τὸ ἐλάχιστον κινῶ, ὦ βασίλισσα! ἀπεκρίθη ὁ Μείαμάν, γονυκλινῆς πάντοτε.

Ἡ εὐλιχρῆνεια καὶ ἡ τιμιότης λάμπανε στὸ πρόσωπό του τόσο ἐνεργητικὰ, ὥστε ἡ Κλεοπάτρα ἐγκατέλειπεν ἄμεσως αὐτὴν τὴν σκέψιν καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ νέου Αἰγυπτίου βλέμματα ὀλιγώτερον σοβαρὰ καὶ ὀργίλα· τὸν βρῆκε μάλιστα ὀργισμένον.

— Τότε, τί σὲ ὠδήγησε σ' αὐτὸν τὸν τόπο, πού δὲν μπορεῖς νὰ συναντήσης παρὰ τὸν θάνατον;

— Σ' ἀγαπῶ, εἶπεν ὁ Μείαμάν χαμηλοφώνως, ἀλλ' εὐκρινῶς.

— Ἄ! ἐφώνησεν ἡ Κλεοπάτρα καὶ ἔσκυψε πρὸς αὐτὸν πιά-
νονα τὸ χερὶ του· σὺ εἶσαι ὁ ἐξαποστειλῆς τὸ βέλος μετὰ τοῦ πυ-
ρίνου κινδύνου· μὰ τὸν Ὀμῆ, καταραμένε σκύλε, εἶσαι τολμηρότατος
ἀθλιός!... Σὲ ἀναγνωρίζω τώρα ἀπὸ καιρὸ σὲ βλέπω νὰ πλανᾷσαι
σάν θλιβερὴ σκιά, στὰ μέρη πού περιδιαβάζω. Ἦσο στὴ πομπὴ τῆς
Ἰαίδος, στὸ πανηγύρι τῆς Ἐμμονθίδος ἀκολουθοῦσες τὴν βασιλικὴ
συννοεῖα. Ἄ! θέλεις βασίλισσα... φιλοδοξεῖς μεγάλα πράγματα,
ἀναμένεις δὲ ἀναμφίβολως ἀνταμοιβήν. Βεβαίως θὰ σὲ ἀγαπήσω,
γιατὶ οὕτως.

— Βασίλισσα, ἀπεκρίθη μελαγχολικῶς ὁ Μείαμάν, ἀστείζεσθε.
Εἶμαι ἄφρων, εἶνε ἀληθῆς. Εἶμαι ἄξιος θανάτου, ἀλλ' ἔσο φιλάν-
θρωπος. Σκοτώσέ με!

— Ὁχι. Ἐχὼ τὴν ιδιοτροπιάν νὰ εἶμαι ἐπεικῆς σήμερον· σοῦ
χαρίζω τὴν ζωὴν.

— Σὲ τί θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ ἡ ζωὴ; Σ' ἀγαπῶ.

— Ἐστὼ! Ὅτι σὲ εὐχαριστῶ. Θὰ πεθάνῃς, ἀπεκρίθη ἡ Κλεο-
πάτρα. Ἄνευρέθηκες παράδοξο καὶ ἀλλόκοτο ὄνειρο· οἱ πόθοι σου
ὅτι εἶσαι Κάισαρ ἢ Μάρκος Ἀντωνίος, ἀγαπᾷς τὴν βασίλισσα! Σὲ
συνίγεις τρέλλας νόμισες ὅτι θὰ ἔλθῃ καιρὸς πού θὰ σ' ἀγαπήσῃ ἡ Κλε-
οπάτρα. Ἐστὼ! Ὅτι φαντάσθηκες θὰ ἐκπληρωθῇ. Θέλω νὰ πραγ-
ματοποιήσῃς τὸ ὄνειρό σου, θὰ σὲ γεμίσω μὲ τιμῆς καὶ δόξας.
Σ' εὐρίσκω χάρω, θὰ σὲ σηκῶσω ψηλὰ, βίαια, ἀφρονίδια, ἀμέσως.
Σὲ λαμβάνω ἀπὸ τὸ μηδέν, σὲ κάνω ὄμοιο μὲ θεὸ καὶ σὲ καταβυ-
θίζω πάλιν στὸ μηδέν. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν· ἀλλὰ θὰ μὲ ἐκπληρώσῃς,
δὲν θὰ δειλιάσῃς ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα! Εἶμαι ἀγαθὴ, ὑποχωρῶ

εἰς τὴν παραφορὰν σου. Εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ σὲ φονεύσω τώρα
ἀλλὰ μοῦ εἶπες ὅτι μ' ἀγαπᾷς, θὰ σὲ σκοτώσω αὐριο· σοῦ χάριζω
τὴν ζωὴν γιὰ μιὰ νύχταν. Εἶμαι μεγαλόψυχος καὶ σοῦ ἐξαγοράζω τὴν
ζωήν, ἐνῶ μποροῦσα νὰ τὴν πάρω. Ἀλλὰ τί κάνεις εἰς τὰ πόδια
μου; Σήκω καὶ δός μου τὸ χερὶ. Πᾶμε στὰ ἀνάκτορα.

Ἡ ἐπερχομένη νύχτα ἔπρεπε νὰ εἶνε λαμπρὰ· ὅλες οἱ δυνατῆς
ἀπολαύσεις τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως ἔπρεπε νὰ συνεκεντροῦντο
μέσα σὲ λίγες ὥρες· αὐτὴ ἡ ζωὴ ὀλόκληρος τοῦ Μείαμάν ἔπρεπε νὰ
καταποθῇ σὲ ἓνα ὀφθαλμὸν σάν πιότη. Ἡ Κλεοπάτρα ἀγωνιοῦσε γιὰ
νὰ ἐκθαμβώσῃ τὸ ἐκούσιο θῦμα της, νὰ τὸ βυθίσῃ σὲ δὴν φρενι-
τιῶδων ἠδονῶν, νὰ τὸ μεθύσῃ, καὶ ἔτσι ὁ θάνατος νὰ ἐπέλθῃ
γλυκῶς...

Μεταφέρομεν τοὺς ἀναγνώστιας μας στὴν αἴθουσάν τοῦ
συμπλοίου.

Ἡ αἴθουσα αὐτὴ εἶχεν ἀναλογίας τερατώδεις. Τὸ μάτι δὲν
ἠδύνατο νὰ διαπερῆσῃ τὸ ἀσύμμετρον βάθος· γιγαντιαῖες κολώνες,
τερατώδεις, στήλαι χονδραῖ, στερεαί, συνέτριβον τὸν κορμὸν των,
πλατυνόμενα καὶ ζωγραφισμένα μὲ ἱερογλυφικὰ ὑπόβαθρα καὶ ὑπε-
βάσταξαν μὲ τὸ κινώκρανὰ των τεράστια τόξα ἀπὸ γρανίτη.

Ἄλλ' ἰδοῦ, προχωροῦν ἡ Κλεοπάτρα καὶ ὁ Μείαμάν.

Ὁ τελευταῖος φορεῖ χιτῶνα λινό, κοσμημένο μὲ ἀστερία, μαν-
δύα πορφυρῶν καὶ στενῆς ταινίης στὴν κόμη, σάν βὰ πλεῖς τῆς
Ἀνατολῆς. Ἡ Κλεοπάτρα κροσσῶδη ἐσθῆτα, σχισμένην ἐκατέρω-
θεν καὶ κρατουμένην διὰ χρυσοῦν μελισσῶν· γύρω ἀπὸ τοὺς γυ-
μνοὺς βραχιονιάς της παίξανε δύο σειρῆς μεγάλων μαργαριτῶν, στὸ
κεφάλι της ἀκτινοβολοῦσε ἀκτινωτὸ διά-
δημα. Παρὰ τὸ μειδιᾶμα πού χαραζότανε
στὰ χεῖλη της, νέφος ἐσκίαζε τὸ ὄρατο
μέτωπό της καὶ τὰ φρύδια συνεσπῶντο ἀπὸ
καιρὸ σὲ καιρὸ ἀπὸ πυρετώδη κίνησι. Τι
λοιπὸν μποροῦσε νὰ τῶράξῃ τὴν μεγάλην
βασίλισσαν! Ὁ Μείαμάν εἶχε τὴν πυρε-
τώδη καὶ φωτεινὴν ὄψιν ἀνθρώπου ἐν ἐκ-
στάσει ἢ ὀπτασίᾳ. Βαρεῖα καὶ βαθεῖα χαρὰ
ἔλαμπε σὲ ὅλα του τὰ χαρακτηριστικὰ· ἀ-
γκάλιαζε τὴν χίμαιρά του· ἐφθανε στὸ σκο-
πὸ τοῦ θίου του.

Ἡ Κλεοπάτρα τὸν ὑποχρέωσε νὰ καθή-
σῃ πλησίον τῆς πάνω σὲ ἀνάκλιτρο κο-
σμημένο μὲ χρυσοὺς γούπες καὶ ἐκτύπησε
τὰ μικρὰ χεῖρα της. Αἰφνιδίως ἡ αἴθουσα
γεμίσει μὲ ἐκθαμβωτικὸν φῶς. Τὰ μάτια
των σφιγγῶν ἐξακοντίζουσαν φασφορικὰς ἀ-
στράπας, ἀναπνοὴ πύρινος βγαίνει ἀπὸ
τὰ εἶδωλα. Ὁρεοὶ ἀλμυροὶ βραχιόνες πετιῶν-
ται ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς τοίχους, κρατοῦντες
στὰ χεῖρα λαμπράδες· ὅλα ἀστράφτουσαν καὶ
σπινθηροβολοῦν.

Τὰ ἐκλεκτότερα φαγητὰ παρατίθενται.
Τὸ σπανιότερα κρασιὰ γεμίζον τοὺς χρυ-
σοὺς ροδοστεφεῖς κρατήρας· ἡ μαγευτικώ-
τερα μουσικὴ θέλγει τὴν ἀκοή.
Ὁ Μείαμάν, σπριζῶν τὴν κεφαλὴν
ἐπὶ τοῦ ὄμοῦ τῆς Κλεοπάτρας, αἰσθᾶ-
σθαι γούριε στὸ κεφάλι του. Μέσα στὴ σκοτοδίνῃ του βλέπει σκηνο-
γράφους καὶ κιονοστοιχίας ἀτελειότητους. Ἐάν δὲν ἠσθάνετο στὸ χερὶ
του τὸ ἀπαλὸ καὶ ψυχρὸ χερὶ τῆς Κλεοπάτρας θὰ ἐνόμιζε ὅτι μετε-
φέρθη εἰς τὸν κόσμον τῶν γοητειῶν διὰ τινος δαίμονος τῆς Θεσσα-
λύπτιαι καὶ Ἑλληνίδες ἐχόρευσαν ἠδονικὸν χορὸν μετ' ἀμμιήτων
ἐντελείας.

Ἡ Κλεοπάτρα σηκώθηκε ἀπὸ τὸν θρόνον της ἔβγαλε τὴν βασι-
λικὴν χλαμύδα, ἀντικατάστησε τὸ ἀκτινωτὸν διάδημά της μὲ στέ-
φανο καὶ ἐχόρευσε ἔμπροσθεν τοῦ Μείαμάν, διατελοῦντος ἐν ἐκστάσει.
Οἱ ὄρατοι τῆς βραχιόνος στρογγυλοὶ σάν λαβὲς μαρμαρίνου ἀγγείου,
ἐσειοῦντο ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της, κεκοσμουμένον δι' ἀκτινοβο-
λοῦντων βοστρύχων, καὶ τὰ κρόταλά της ἐφλυαροῦσαν μὲ αὐξάνου-
σα εὐφρόδαια.

Ὁ ἔρωσ τῆς καρδιάς, ἡ ἠδονὴ τῶν αἰσθήσεων, τὸ διάπυρον πά-
θος, ἡ ἀνεξάντλητος καὶ δρασερὰ νεότης, ἡ ὑπόσχεσις τῆς προσε-
χῆς καὶ ἐχόρευσε ἔμπροσθεν τοῦ Μείαμάν, διατελοῦντος ἐν ἐκστάσει.
Τὰ τρεμοβρόντα ἀστρα δὲν διακρίνοντο πλέον, οἱ ἄγνοι χρυ-
σοὶ ὀφθαλμοὶ των δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ὑποστοῦν παρόμοιον θέαμα,
αὐτὸς ὁ οὐρανὸς ἠμαυρώθη καὶ νέφος ἀπὸ φλογεροῦς ἀτμοὺς ἐκά-
λυψε τὴν αἴθουσαν.

Ἡ Κλεοπάτρα ξανακάθησε πλησίον τοῦ Μείαμάν.
Ἡ νύχτα προχωροῦσε· ἡ τελευταία ἀπὸ τὶς μαῦρες ὥρες θὰ
πέτοῦσε. Ἀμυδρὰ κυανόλευκος λάμψις εἰσῆλθε μὲ πόδι ἀσταθῆς
μέσα στὸ θόρυβο τοῦ ἐρυθροῦ φωτός, ὅπως ἀκτίς σελήνης πού πέ-
φτει ἐντὸς καμίνου. Τὰ μεγάλα τόξα ἐγένοντο κυανὰ, ἡ ἡμέρα

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΛΗΘΙΝΑ

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΥΠΗΡΞΑΝ ΣΟΦΩΤΕΡΟΙ ΜΑΣ

Ἡ ἠχητικὴ καὶ αἰ ἀτιμία τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζαν καὶ τὴν πυρίτιδα. Αἱ ἐγχειρίσεις τῶν Σινῶν ἄνοιγμα... γαστέρος καὶ ἐντοσθίων!!! Ἡ ἀεροπορία. Ἡ περιστέρη τοῦ Ἀρχίτα. Το κεφάλι ποὺ μιλεῖ σὰν ἄνθρωπος. Ἐκ χρυσᾶ πουλιά τοῦ Λέοντος κ. τ. λ.

Συνεχίζομεν καὶ σήμερον τὴν δημοσίευσιν τῶν ντοκουμέντων περὶ τῶν ἀνακαλύψεων, τῶν προόδων, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς σοφίας τῶν ἀρχαίων.

Εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον ἐγράφαμεν περὶ τῶν θαυμάτων τῆς μεταδόσεως τοῦ ἤχου. Τὴν τύχην αὐτὴν τὴν ἐξεμεταλλεύθη κυρίως τὸ σκυλόλογον τῶν αἰμοσταγῶν ρασοφόρων τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, οἱ ὅποιοι κατόρθωσαν ν' ἀκούσῃ τι λέγεται εἰς τὰς φυλακὰς ποῦ ἔκρατον το τὰ ἀτυχή θύματά των, πολὺ μακρὰν αὐτῶν εὐρισκόμενα. Χάρης εἰς τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς τῶν περιφημῶν φυλακῶν των, ὁ ἤχος καὶ τοῦ ἐλαχίστου ψιθυρίσματος ἐφθανε σ' αὐτοὺς εὐδιακριτῶς, περνώντας μέσα ἀπὸ χονδρῶς τοίχους!..

Καὶ τὴν πυρίτιδα ὅμως καὶ τὰ πυροβόλα ἴσως ἐγνώριζαν οἱ ἀρχαῖοι. Ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Ἰουστίνος, ὁ Πausανίας καὶ ὁ Μάρκος Γροίκος, ἀναφέρουν περὶ ὑπονόμων, αἱ ὁποῖαι ἀνατιναχθεῖσαι ἐθάψαν ὑπὸ βροχὴν φλογῶν καὶ λίθων, τοὺς Πέρσας καὶ τοὺς Γαλάτας τοὺς εἰσβαλόντας εἰς τοὺς Δελφούς.

Καὶ στοὺς διαφόρους κλάδους τῆς ἰατρικῆς ἦσαν προοδευμένοι οἱ ἀρχαῖοι. Οἱ Σῖνοι ἐνώναν τὰ χεῖλη τῆς πληγῆς ποῦ ἔπρεπε νὰ κλείσῃ μὲ ἐντελῶς ἰδικῶν των, θαυμάσιον καὶ πρωτοτυπώτατον τρόπον. Ἐπερναν δηλαδὴ μεγάλα μυρμηγκία, τὰ ἔβαζαν καὶ ἐνώναν μὲ τὰς δαγκάνες των τὰ χεῖλη τοῦ τραύματος καὶ ἔπειτα ἀπέκοπταν τὰς κεφαλὰς των, οἱ ὁποῖαι ἔμεναν ἐπὶ τοῦ τραύματος, τοῦ ὁποῖου ἡ ραφή κατορθοῦτο ἔτσι θαυμάσια.

Ὁ Κοιλ. Αὐριλιανὸς ἀναφέρει δι τὴν Ἑλληνες ἰατροὶ ἐθεράπευαν τὸν ὑπερισμῶ ἀνοίγοντες τὴν κοιλίαν τοῦ ἀσθενοῦς καὶ σχιζόντες αὐτὰ τὰ ἐντόσθιά των. Ἐκαθάριζαν ὠρισμένα μέρη καὶ κατόπι ξανάρραβαν τὸν ἀρρωστο μὲ μεγίστην εὐκολίαν!..

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀεροπορίαν δὲν ἔμειναν ὀπίσω οἱ ἀρχαῖοι. Εἶνε γνωστὴ ἡ τεχνικὴ περιστέρου τοῦ Ἀρχίτα, ἡ ὁποία πετοῦσε, γουργούριζε, ἔτρωγε!..

Ἐπίσης ὁ Μέγας Ἀ βέρτος εἶχε κατασκευάσει ἕνα κεφάλι ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον μιλοῦσε καθαρὰ καὶ εὐδιάκριτα!..

Τὰ χρυσὰ πουλιά τοῦ αυτοκράτορος Λέοντος δὲν διέφεραν καὶ πολὺ ἀπὸ τὰ φυσικὰ τοιαῦτα. Ὡσαύτως τὰ χάλκινα πουλιά τοῦ Βουζίου, ὄχι μόνον πετοῦσαν, ἀλλὰ καὶ κελαιοῦσαν γλυκύτατα.

Ὁ ἴδιος εἶχε κατασκευάσει καὶ τεχνικὰ φεῖδια, τὰ ὁποῖα ἐσύροντο στὴν γῆν καὶ ἐσφύριζαν σὰν ἀληθινὰ!..

Μιά σιδερένια μύγα προσφερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μοντερονιάλ στὸν αυτοκράτορα Κάρολον τὸν Ε' ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ βραχίονός του, λέγει ὁ Βάρτα, ἀφοῦ πρώτον ἐπερύγισε γύρω-γύρω σ' ὅλη τὴν αἰθουσα!..

Εἰς τὸ προσεχὲς ἄλλα ἀξιοπεριέργα καὶ παραδοξότατα.

Ὁ ἀρχαιολόγος

ἀνέτελλε.

Ὁ Μείαμάν, ἔλαβε τὸ κεράνινο κύπελλο, τὸ ὁποῖον κρατοῦσεν αἰθιοπὶς δούλη ἀπαισίας φυσιογνωμίας, ποῦ περιεῖχε ὀξύτατο δηλητήριο. Ἀπορρίπτει τὴ ζωὴ χάρι τοῦ ἔρωτος, ἔφερε στὰ χεῖρή του τὸ ὀλέθριον κύπελλο, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐκόχλαζε καὶ ἐσύριζε τὸ δηλητηριώδες ποτό.

Ἡ Κλεοπάτρα κτρινίσσε καὶ ἔβαλε τὸ χεῖρ τῆς στὸν βραχίονα τοῦ Μείαμάν γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ. Τὸ θάρος τῆς τὴν ἐγκατέλειψε· θά τοῦ ἔλεγε· «Ζῆσε ἀκόμη ὅπως μ' ἀγαπᾷς, το θέλω...» ὅτε θόρυβος σάλπιγγος τὴν ἀνεχαίτισε. Τέσσαρες κήρυκες πάνοπλοι εἰσηλθάν στὴν αἴθουσα τοῦ συμποσίου ἐπίπτοι. Ἦσαν ἀξιωματικοὶ τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου προπορευόμενοι τοῦ ἀρχηγοῦ των ὀλίγα μόνον βήματα. Ἀφῆκε σιωπηλὴ τὸν βραχίονα τοῦ Μείαμάν. Ἡλιακὴ ἀκτίς ἔλεφετε ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ ἐλλείπον διάδημά της.

— Βλέπεις, ὅτι ἡ στιγμή ἐφθασε· ἡ ἡμέρα λάμπει, εἶνε ἡ ὥρα κατὰ τὴν ὁποῖαν τὰ θραῖά ὄνειρα πετοῦν, εἶπεν ὁ Μείαμάν,

Ἔστερα ἐκένωσε τὸ μοιραῖο κύπελλο ἀπνευστί καὶ κατέπεσε σὰν κτυπημένος ἀπὸ κεραυνό.

Ἡ Κλεοπάτρα ἔσχυσε τὸ κεφάλι της καὶ μέσα στὸ κύπελλο καυστικὸ δάκρυ, τὸ μόνον ποῦ ἔχυσε στὴ ζωὴ της, συνηνώθη μετὰ τοῦ τακέντος μαργαίτου.

— Μὰ τὸν Ἡ. ἀλέα! ὠραία μου βασίλισσα, βλέπω ὅτι φθάνω βραδυτάτα, εἶπε ὁ Μάρκος Ἀντώνιος εἰσερχόμενος τὸ δειπνὸν ἐτελείωσε. Ἄλλὰ τί σημαίνει τὸ πτώμα αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐξαλλοῦται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους;

— Ἀ! τίποτε, ἀπάντησε ἡ Κλεοπάτρα χαμογελῶντας, εἶνε κάποια δηλητηρία ποῦ ἐδοκίμασα γιὰ νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ, ἐάν ὁ Ἀντώνιος μὲ αἰχμαλώτιζε. Ἐπιθυμεῖτε, προσφιλεῖ ἀσθέντα, νὰ καθίσετε πλησίον μου καὶ νὰ ἴδῃτε τὰς γελοίας αὐτὰς Ἑλληνίδας...
Θεόφιλος Γκωτιέ

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΑΣΤΕΙΑ

Ἡ λεπτότης τοῦ μικροῦ

Ὁ μικρὸς Μπόμπ ἐρωτᾶται στὸ τραπέζι ἀπὸ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς ἀδελφῆς του, γιὰ τὴν ἡλικία τῶν διαφόρων μελῶν τῆς οἰκογενείας, καὶ ὅλοι γελοῦν μὲ τὰς ἀπαντήσεις ποῦ δίνει μὲ τὸ σοβαρῶτερον ὄφρος.

— Καὶ ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου; ἐρωτᾷ ὁ νέος. Τί ἡλικίας εἶνε;

— Εἰκοσι ἐννέα χρόνων.

— Μὰ, καυμένη Μπόμπ, δὲν ξέρεις λοιπὸν ὅτι ὅταν μελοῦν γιὰ τὴν ἡλικία μῖς γυναίκα εἶχον τὴν λεπτότητα νὰ τῆς ἀφαιροῦν μερικὰ χρόνια;

— Αὐτὸ ἔκαμα κα' ἐγώ, ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς. Τῆς ἔκομα τὰ μισά!..

Ἡ πίστις τοῦ Λεβὺ

Αἱ ὑποθέσεις τοῦ Μωϋσῆ Λεβὺ πηγαίνουν πολὺ ἄσχημα, τόσο πολὺ κακὰ, ὥστε μὴ γνωρίζοντας πεῖδι τι νὰ κάμῃ ὁ ἀτυχῆς ἔμπορος ἐπῆγε στὴ συναγωγή καὶ ὄρθιος μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὴν ἀνατολή, μὲ τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι καὶ τὰ χεῖρα ἄπάνω στὴ Βίβλο, εἶπε μὲ ἡχηρὰ φωνή:

— Ἰεχωβά! Ἄν μ' εὐλόγησῃς καὶ πᾶνε καλὰ ἡ δουλειές μου, θὰ σοῦ προσφέρω τὸ δέκατο τῶν εἰσοδημάτων μου.

Ἐνας μῆνας ἔπέρασε. Χωρὶς νὰ φταῖ ὁ Ἰεχωβά, ὁ Μωϋσῆς ἐφθασε στὴν παραμονὴ τῆς χρεωκοπίας. Ἄλλὰ ἐκεῖνος ἀφοῦ ὁ Θεὸς τὸν ἔβραϊον ἐφάνηκε κατὰ τὴν γνώμη του ἀνίκανος νὰ τὸν βοηθήσῃ, δὲν εἶχε πεῖδι καμμιά ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν. Καὶ ἀπελπισμένος ἕνα δειλινὸ ἔμπηκε σὲ μιὰ ἐκκλησία, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὸ ἱερὸ ἔκαμε τὴν ἀκόλουθον προσευχή:

— Θεὲ τῶν χριστιανῶν, ἀφοῦ ὁ Ἰεχωβά μ' ἐγκαταλείπει διαοργηγνῶ κατὰ δεσμὸ μαζῦ του καὶ προστρέχω σὲ σένα τώρα. Ἐνόησε τῆς δουλειές μου, βοήθησέ με καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ δώσω στὴν ἐκκλησία τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ φτερινὰ μου κέρδη.

Θαῦμα! Ἐνα μῆνα ἀργότερα ὁ Μωϋσῆς κολυμποῦσε στὸ χρέμα. Περνώντας τότε ἔξω ἀπὸ μιὰ ἐκκλησία ἐθυμήθηκε τὴν ὑπόσχεσίν του. Ἄλλ' ἀμέσως ἐπροσέφερε μὲ περιφρονητικὸ ὄφρος κα' ἐτράβηξε κατ' εὐθείαν στὴ συναγωγή. Ἐκεῖ ἐξεμολογήθηκε γιὰ τὴν ἁμαρτία ποῦ ἔκαμε νὰ μὴ στὴν ἐκκλησία καὶ νὰ παρακαλέσῃ τὸν Θεὸν τῶν χριστιανῶν καὶ πιστεύοντας ὅτι ἦταν ἐξαγνισμένος ἐπαύσθη:

— Θεὲ τοῦ Ἰσραὴλ! Εἰσαὶ ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός. Ὁ Θεός τῶν χριστιανῶν εἶνε ἕνας κερδοσκόπος. Φαντάσου ὅτι ἐδέχθηες νὰ τοῦ δώσω τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ κέρδη μου. Τὸν ἀποκηρύττω καὶ οὔτε θὰ πάω πεῖδι στὴν ἐκκλησία του!..
Ριγκολό

*

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

ΤΟ ΜΑΓΕΙΡΕΥΜΑ

— Τὰ αὐτὰ πρέπει νὰ βράζωνται 8-10 λεπτὰ τῆς ὥρας ἐντὸς θερμοῦ καὶ ὄχι κοχλάζοντας ὕδατος.

— Ὅταν τηγανίζεις ψάρια σκέπαζέ τα μὲ τὸ βούτυρο ἢ μὲ τὸ λάδι, μὲ τὸ ὁποῖον τὰ τηγανίζεις.

— Ὅταν ψήνεις κρέας χρησιμοποιοεῖ καλύτερα μεγάλη φωτιά γιὰτι ἡ σιγανὴ τὸ στεγνώνει ἐντελῶς.

— Ὅταν ψήνεις κρέας στὸν φούρνο χρησιμοποιοεῖ ταψὶ μὲ διπλοῦν πάτον ἢ τοποθέτησε τὸ ταψὶ μέσα σ' ἄλλο ποῦ περιεῖχε νερό. Τὸ νερὸ ἐξατμιζόμενον δὲν ἀφήνει τὸ κρέας νὰ καῖ.

— Τὸ νερὸ ποῦ κοχλάζει ζωηρῶς δὲν εἶνε θερμότερον τοῦ ἡρέμα κοχλάζοντος.

— Τρεῖς ὀκάδες πατατῶν περιέχουν θρεπτικὴν οὐσίαν ὅσην καὶ ἕνας ἄρτος.

*

ΤΙ ΘΗΡΙΟ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ!

Σύμφωνα μὲ τὴ στατιστικὴ κάποιου Γάλλου ἐπιστήμονος ἄνθρωπος συμπληρώσας τὸ 50 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἔχει κοιμηθῆ 6 χιλ. ἡμέρες, ἔχει ἐργασθῆ 6.500, ἔχει περιπατήσῃ 800, διασκεδάσει 4000, ἡσχολῆθη τρώγων 1.500 καὶ ἔμεινε ἀρρωστος 500!

Ἐφαγε τέλος 7 1/2 τόννους ἄρτου, 7 τόννους κρέατος, 2 τόννους λαχανικῶν καὶ ψαριῶν καὶ ἔπιεν ἐν συνόλῳ 14.500 ὀκάδες νεροῦ, καφέ, κρασιοῦ κ.λ.π. ποτῶν!..

